

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

«Виховай сина патріотом, козаком!»

ЗВІТЯГА. У Полтаві відкрили меморіальну дошку на честь учасника російсько-української війни Героя України Віталія Грицаєнка (позивний «Гоголь»)

Олександр ДАНИЛЕЦЬ,
«Урядовий кур'єр»

На фасаді полтавської школи №20 з'явилася меморіальна дошка колишньому випускникові цього закладу (1997—2008), загиблому під час оборони Маріуполя, заступникові командира окремого загону спеціального призначення «Азов» Національної гвардії України, капітанові, Героєві України (посмертно) Віталієві Грицаєнку.

«Сьогодні важливий день для нашої родини та пам'ятний в історії України. Ми всі тут зібралися, щоб увічнити пам'ять мого чоловіка, батька, сина, побратима, друга та воїна, який віддав життя за нашу з вами Батьківщину. Віталій — це приклад для наслідування майбутніми поколіннями. Його вже більш як рік немає поруч, та я постійно відчуваю його присутність. Щохвилини та щодня він у моїх думках, а у моему серці — навічно», — відкриваючи меморіальну дошку, сказала вдова Героя Вікторія.

Особисто знищив дві бронемашини «тигр»

Віталій Грицаєнко народився 3 серпня 1990 року в Полтаві. Після школи навчався в Харківському національному університеті внутрішніх справ. Із 2014-го добровольцем брав участь в АТО. У 2015-му приєднався до «Азову».

Оскільки раніше він часто відвідував спектаклі в обласному театрі імені Гоголя, в якому працюють його батьки, отримав позивний «Гоголь». Подією, спочатку обрав позивний «Козак», але в «Азові» загинув хлопець з таким самим, тому Віталій вирішив не випробувувати долю.

Відкривала меморіальну дошку вдова Героя Вікторія Грицаєнко з його сином Святославом

Із 24 лютого 2022 року він з побратимами боровся в Маріуполі. Через три дні група Грицаєнка відбила чотири спроби висадки морського десанту ворога та завдала йому істотних втрат. 1 березня підрозділ повністю розбив ворожу колону, яка намагалася прорватися в місто. 15 березня старший лейтенант Грицаєнко разом з побратимами успішно заблокував пересування рашистів. Він сам знищив дві бойові бронемашини «тигр».

У ніч проти 19 березня 2022 року група військовослужбовців окремого загону спеціального призначення «Азов», до складу якої входив старший лейтенант Грицаєнко, здійснила успішний рейд у тил ворога. Було знищено московитські командний пункт, тиловий склад та склад із боеприпасами, танк, два БТР і взвод живої сили. У запеклому бою йому зіткнувся офіцер з Полтави зазнав тяжких поранень. Уламок міни влучив йому просто в обличчя, від чого він миттєво помер у Лівобережному районі Маріуполя.

Торік 22 серпня під час Міжнародного ветеранського форуму «Там, де ми — там Україна!» Пре-

зидент Володимир Зеленський посмертно нагородив мужнього воїна з Полтави Віталія Грицаєнка орденем «Золота Зірка». Нагороду глава держави вручив удові Героя України Вікторії Грицаєнко.

Тіло бійця вдалося повернути під час обміну в жовті. Віталія Грицаєнка було ідентифіковано за допомогою ДНК-експертизи.

Процання «азовців» із загиблими Героєм відбулося 3 листопада на базі «Атек» у Києві. Наступного дня його тіло кремували на Байковому кладовищі, а 6 листопада поховали в Полтаві.

Його сім'я востаннє бачилася з ним 14 березня. 15 березня вони виїхали з Маріуполя, а 17 березня вже були в Полтаві.

Вікторія Грицаєнко розповідає: «Під час першої ротації чоловік сказав мені: «Це моє місце, я знайшов його, буду там».

Він знав, що загине, тому що місто було в облозі. Попрощався і попросив небагато. Сказав: «Я тебе кохав, кохаю і кохатиму. На нас напали, я обороняюся. Ніколи в житті зброю не кину, ніколи не здамся. Знай: стоятим до останнього, оборонятим нашу землю. Будь ласка, виховай сина справжнім па-

Таким «Гоголем» запам'ятають усі, хто мав честь служити поруч з ним

тріотом, козаком. Я тебе кохаю».

І все. Він мене дуже міцно обійняв. Він дуже сильно плакав. Я ніколи не бачила, щоб мій чоловік так плакав.

Він дуже хотів стати генералом, отримати усі нагороди. Він їх отримував. Казав: «Я не встиг отримати Героя України». Але він його отримав. Але як якою ціною? Ціною смерті. Він дуже хотів сина. Я йому подарувала. Але він казав: «Війна закінчиться — хочу донечку кучеряву». Я йому клялася і обіцяла: щойно все закінчиться, обов'язково подарую донечку. Але, як бачите, не змогла».

«Захисників міста Марії ніколи не забудуть»

Поховали Віталія Грицаєнка на алеї Героїв на міському кладовищі.

«Там поховано його побратимів. Там його вірний друг Дмитро Пругло («Круглий»), «Скіф». Він завжди до них приходив, відвідував їх, коли приїжджав у Полтаву. І не випадково там залишилось одне місце, про яке я просила, щоб його віддали

нам, аби поховати там мого чоловіка. Він буде поруч з ними. Думаю, що душа його спокійна», — каже Вікторія Грицаєнко.

У воїна залишився маленький син Святослав.

«Він знає, що татко на небі світить нам зірочками. Знає, що татко герой. Він його так і називає. Кажу: «А я малесенький татків супергерой. Буду сильним, могутнім, як татко».

Він знає все. Щодня йому розповідаю, яким батько був могутнім. Позаяк чоловік мене просив виловити патріота, сильною козака, все зроблю, щоб так і було».

Дружина Героя Віталія Грицаєнка стала співорганізаторкою фотовиставки, яка відбулася торік у серпні в Полтаві й була присвячена загиблим воїнам полку «Азов».

Виставка «Янголи міста Марії» проходила на площі перед театром імені Гоголя. На ній представили портрети понад 100 полеглих «азовців» і коротких біографій з історіями перерваних війною життів. Серед них були два Герої України з Полтавщини: кременчуківець Максим Кагал з позивним «Пістон» та Віталій «Гоголь» Грицаєнко.

Захід відвідали начальник Полтавської обласної військової адміністрації Дмитро Лунін, представники громадськості, рідні загиблих з різних куточків України. Присутні вшанували Героїв хвилиною мовчання й запалили свічки пам'яті. Помолилися за них.

Вікторія Грицаєнко тоді зауважила: «Україна переживає нині велику трагедію і проходить через значні випробування. Наші воїни, патріоти, Герої нації гинуть за свободу і незалежність держави. Наш обов'язок — шанувати пам'ять про них. До вашої уваги представлено фото 112 Героїв полку «Азов», які до останнього боролися, обороняючи місто Маріуполь, і віддали життя за долю України. Дякую за допомогу в реалізації нашої ідеї Полтавській ОВА, обласному театру ім. М. Гоголя, громадськості та всім небайдужим. Думаю, не треба говорити багато, усвідомлюючи, скільки мук пережили ці воїни. Захисників міста Марії ніколи не забути!»

«Можна розповісти чимало історій про цих хлопців і дівчат, які самовіддано боролися з усмішкою, але боюся оминуть когось увагою. Хочу подякувати кожній матері, дружині, батькові за побратимів з «Азову», які були поруч. Хочу, щоб ви знали: «Азов» виконує бойові завдання й надалі, хоч нас залишилося небагато. Доки битиметься серце хоч одного «азовця», полк є, був і буде існувати. У нас є бій, і він триває. Пишайте своїми Героями! Це справжні воїни! Слава Україні!» — сказав командир розрахунку полку «Азов», який брав участь у боях за Маріуполь, Олег Брижатнюк.

Після Полтави фотовиставка побувала у багатьох містах країни.